

Ridning på Isla Margarita

Den 18 december bar det av mot sydligare breddgrader. Bort från kyla, regn och rusk. Målet var Isla Margarita, en ö tillhörande Venezuela som ligger i Karibiska havet. Där skulle vi tillbringa 2 veckor med sol, bad och lata dagar. Temperaturen låg på 30-35oC och inte alltför hög luftfuktighet. Underbart med andra ord!

Efter en vecka så började svärfar bli rastlös och tyckte att det var dags för en utflykt. En heldags snorklingsutflykt bokades. Men eftersom jag är en riktig landkrabba (kan bli sjösjuk på Scandlines färja till Helsingör) så var det inte aktuellt för mig att följa med. Jag provade en liknande tur i Indien med mindre lyckat resultat. Nä, det blev allt till att stanna på land.

Min kära make hade innan vi åkte köpt Hästmagazinet till mig och gissa om jag blev paff när där var en artikel om ridning på Isla Margarita. Så när de andra åkte iväg för att snorkla bokade jag in mig på ridning på Cabatucan Ranch.

Jag blev hämtad vid hotellet kl. 14.00 av en av ranchens guider och efter flera stop för att plocka upp andra ridsugna så körde vi väster ut mot halvön Macanao där ranchen låg. Vi var framme strax efter kl. 15.00 och då bjöds vi först på

lite att dricka. Vi fick även fylla i ett formulär där man skulle bedöma sin ridkunskap. B= beginner M= medium (40-45 gånger) E= expert. Jag vill verkligen inte kalla mig för någon expert men det var det enda alternativet som passade. Förutom en svensk familj (mamma, pappa, dotter) som fyllt i M var det bara B på listan. Suck! tänkte jag, nu blir det nog inte en så rolig tur.

Störtrukor erbjöds men var inget tvång. Hästarna de använde var Criollohästar och ridstilen western. Efter en kort instruktions- och säkerhetsgenomgång fick vi reda på namnet på den häst vi skulle ha och gick och ställde oss vid paddocken där de sadlade hästarna väntade. Så ropade de upp hästens namn och man fick i tur och ordning gå till sin häst och sitta upp. Min häst hette Coffee och var en ganska liten, mörk och söt kille.

“Vi galopperade i vattenbrynet och solen hade börjat gå ner”

Så bar det av. I en lång karavan red vi på en stig som allt som oftast kantades av en massa kaktusar. Inget ställe man vill åka av på alltså. Stigen ringlade sig fram och tillbaka

och upp och ner utmed berget. Coffee var väldigt lyhörd och som de andra väldigt lugn. När vi kom högst upp på en ås så stannade vi och pausade för att kolla sadelgjordar mm.

Guiderna gick runt och hjälpte även till att fotografera om man så önskade. När han kom till mig frågade han hur det gick och jag berömde hästen. Då talade han om att Coffee bara var TRE år! Och det säger han först nu tänkte jag men eftersom det gått bra hittills så tänkte jag inte mer på det.

Nu bar det av nerför andra sidan åsen mot havet. Ju närmare havet vi kom desto mer temperament visade den innan så beskedliga ynglingen. När vi närmade oss stranden så delade gruppen upp sig så att de som ville galoppa gick för sig. Det blev bara jag och

den svenska familjen. När vi så satte av i galopp var allt lugn som bortblåst i hästen. Han gillade att galoppa... fort! Nu hade jag fullt upp med att hålla honom i ledet. Vi galopperade i vattenbrynet och solen hade börjat gå ner. Det hade varit hur underbart som helst om man kunnat slappna av och njuta istället för att vara på sin vakt med en kruttunna mellan benen. Nåja, nu njöt jag faktiskt lite ändå. Sen sammanstrålade vi med resten av gänget och begav oss hemåt.

Tillbaka på ranchen bjöds vi förfriskningar och lite efter snack. Då fick jag reda på att Coffee bara funnits på ranchen i 15 dagar! Jag var helt såld på min kuse och lovordade honom trots lite bus och det var inte utan att jag funderade på om det inte fanns plats i resväskan på hemvägen. Men vad hade Fili Mon sagt då. Och vad hade han tyckt om kylan och blötan. Förmodligen lika illa som jag.

~ Leida Hennings ~

